

De bedelaar.

<https://hdl.handle.net/1874/355742>

zee

6

DE

B E D E L A A R .

Overgenomen uit de "*Berigten aangaande de uitbreiding van Gods koninkrijk,*" met toestemming der Redactie.

Te ROTTERDAM, bij
M. WIJT & ZONEN.

1851.

[100]

THE
MUSEUM OF THE
CITY OF BOSTON
BOSTON, MASS.
1882

THE
MUSEUM OF THE
CITY OF BOSTON
BOSTON, MASS.
1882

DE BEDELAAR.

Er was een arme kreupele bedelaar, die op twee krukken ging; den ganschen dag krukte hij rond om eene aalmoes te vragen, en 's avonds kwam hij te huis op zijn zoldertje, waar de wind door de dakpannen floot, en waar niets te vinden was dan een leger van stroo en een gebroken stoel; dat was zijne bezitting.

Dikwijls vraagt men zichzelve af: waarom laat God zulk een armzalig gebrekkig wezen toch in het leven, wien de honger tot spijs en de ellende tot dagelijksch brood is? — Zulke bedenkingen moet men niet eens in woorden brengen, maar ze verjagen uit het waanwijze hart; want God heeft ook die ellendigen lief, ja juist dezulken, en daarbij heeft hij duizend wegen om hen schatrijk te maken. En dit kan ik getuigen: menige bedelaar is zoo rijk, dat een koning wel bij hem kon komen bedelen. Maar eerst moet gij de geschiedenis verder hooren.

Onze bedelaar had een' buurman; deze was schoenlapper en woonde in hetzelfde huis, eene verdieping lager. Dikwijls gebeurde het, wanneer de kreupele 's avonds in den donker de trappen opstrompelde, dat de schoenlapper de deur open deed en hem bijlichtte, omdat hij anders ligt kon vallen. Zoo werden die twee met elkander bekend en goed bevriend; en dit verwonderde niemand, want bij een stuk hard brood ontstaat dikwijls betere vriendschap dan bij wijn en wildbraad.

De schoenlapper althans heeft er zich niet over verwonderd, maar zat op zekeren zondag avond bij zijn olielampje en las de psalmen. Daar hoort hij den bedelaar de trappen opklimmen, legt derhalve het psalmboek neder, gaat met het licht aan de deur staan, en roept hem toe: »Goeden avond, buurman.»

Zoo komt de bedelaar boven, maar het valt hem zuur. »Het kerkhof — zegt hij, even stil staande — het kerkhof is geen twee trappen op, maar af; ik wenschte, dat ik van die trappen af was.»

»Kom rust dan hier eens! — zegt de schoenlapper — wat maalt gij toch! Blijf bij mij, als gij wilt; boven is het donker.»

De bedelaar komt met zijne krukken de kamer in, gaat bij den kagchel zitten, en heft een bitter klaaglied aan: »Gij hebt het maar goed — voegt hij den schoenlapper toe — gij hebt een paar gezonde beenen; gij kunt werken, en behoeft niet te bedelen. En als gij niets te doen hebt, dan neemt gij het boek en

leest uzelfen wat voor. Ik kan niet lezen, ik ben geheel verlaten op de wereld, ... ach, ik ben wanhopig!"

»Buurman! wees voorzigtig met de wanhoop, want dat is zonde, zoo lang er nog een God in den hemel leeft. Maar spreekt gij van lezen, — wel, dat is geene kunst, dat kunt ge ook leeren."

»Ik leeren lezen?" vraagt de bedelaar.

»Waarom niet? Een klein kind op de school leert het wel, en waarom gij dan niet?"

»Maar ik heb immers geen schoolmeester!"

»Dan zal ik uw meester zijn — zegt de schoenlapper. — Hebt gij er lust in, dan beginnen wij van daag."

De bedelaar lachte er eens om. (Iets, dat hem in langen tijd niet was overkomen.) »Goed — zeide hij — dan beginnen wij, maar het zal uw meesterstuk zijn."

Daar neemt dan de schoenlapper een stuk krijt, en teekent hem de letters op de tafel: »Zoo ziet eene **a** er uit, en zoo eene **b**; eene **m** heeft drie beenen, eene **n** slechts twee; eene **l** is een lange streep, en eene **i** eene korte, maar er staat een punt op, enz." Dit heeft de bedelaar al spoedig begrepen, en den volgenden zondag begon hij dapper te spelen. Daar de schoenlapper echter geen **a b** boek had, zoo nam hij den Bijbel en begon met het evangelie van LUKAS; de bedelaar moest hem vers voor vers naspellen. Dienzelfden avond kwamen zij tot het eind van het vijfde vers van het eerste hoofdstuk. De bedelaar stond er versteld van; een glans van vergenoe-

gen verspreide zich op het vermagerd gelaat bij de gedachte, eerlang het geheele hoofdstuk waarschijnlijk uit te kunnen krijgen. En geen wonder, want vroeger wist hij te naauwernood, dat er een evangelie in de wereld was. Als de schoenlapper nu zijn Bijbel eens niet noodig had, dan gaf hij hem boven aan den bedelaar, en die las vlijtig voort, zoo goed als hij kon; de geschiedenis van ELISABETH, en die van MARIA vond hij zoo heerlijk, dat hij niets schooners kende. Zoo las hij dan 's morgens, eer hij op zijn droevig bedrijf uitging, en telkens, wanneer hij iets van het evangelieverhaal gespeld had, was hij gansch anders te moede dan vroeger; ja! het was hem als of hij een groot geschenk had gekregen, doch waarvan niemand wist dan hij alleen, en waarvan hij zoo in stilte een onuitsprekelijk genoegen had. Tot hiertoe immers, wist hij volstrekt niet waarom hij elken morgen de oogen opende, en het smartte hem als het weder licht werd; maar nu bemerkte hij, dat er toch iets beters voor een mensch zijn moest; en hij schrikte op de gedachte, dat hij zoo vele jaren lang geleefd had als een dier, even als of de gansche wereld enkel bestond om zijne maag met bedelaarsbrood te voeden, als hij honger had.

Op een' donderdag morgen gebeurde het nu, dat hij met spellen bezig was in het 2de hoofdstuk, waar beschreven staat hoe de maagd MARIA het kind JEZUS in den tempel brengt, en de oude SIMEON

het in de armen neemt, en uitroept: Nu laat Gij, Heere, uwen dienstknecht gaan in vrede naar uw Woord, want mijne oogen hebben uwe zaligheid gezien, die Gij bereid hebt voor het aangezigt van al de volkeren: een licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van uw volk Israël. — Daar drong een straal van blijde hoop in het hart van den armen man, zoo als hij dat nog nooit had gevoeld, en het was hem waarlijk als of nu een vriend in den hemel op hem wachtte, en hij op zijnen ouden dag nog eenen Heiland vinden zou.

Hij zeide dit aan den schoenlapper, die hem in zijn geloof versterkte, en hem verhaalde hoe hij zelf den Heere JESUS gevonden had. Na dit gesprek vroeg hij hem:

»Gaat ge nu aanstaanden zondag met mij mede naar de kerk?»

»Neen, dat doe ik niet,» antwoordde de bedelaar.

»En waarom niet?»

»Ach, dat kan niet, — zegt hij — ik heb geen enkel stuk kleêren zonder gaten aan mijn lijf.»

»Wel zoo, als wij tot onzen God gaan, zullen wij ons dan oppronken?» En de schoenlapper slaat den Bijbel open op LUKAS XIV, de geschiedenis van het groote avondmaal, waar geschreven staat: Ga haastelijk uit in de straten en wijken der stad, en breng de armen en verminkten, en kreupelen, en blinden hierin; en ga uit in de wegen en heggen en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde. »Wat

denkt ge toch wel? Dat onze Heere God de scheuren in uwen rok zal natellen? En naar wien hebt ge in de kerk te vragen, dan alleen naar den Heere uwen God?"

„Ik ga mede," zeide de bedelaar; en den volgenden zondag ging hij mede. Hij was wel wat angstig toen hij de kerk zou binnentreden, want hij meende dat hij het niet waardig was. Als ik om een stuk brood bedel, dacht hij, moet ik bij de menschen voor de deur blijven staan en wachten in regen en wind, en zou ik nu in Gods tempel maar zoo binnengaan, als of ik er te huis behoor? Hij kon het niet begrijpen. Zoo ging hij in eenen hoek zitten en zette zijne krukken tegen den muur, terwijl de schoenlapper dicht bij hem zat. De leeraar handelde over Joh. VI, vs. 63: »De Geest is het die levend maakt, het vleesch is niet nut; de woorden die Ik tot u spreek, zijn geest en zijn leven.»

De leeraar was een van diegenen, die niet hun eigen, maar die CHRISTUS woord prediken, daardoor was het ook op zijne lippen geest en leven. De bedelaar was het, als bevond hij zich met den leeraar geheel alleen onder vier oogen, en zijne zonde en Gods genade in CHRISTUS werden hem ten duidelijkste voorgesteld. Als nu de leeraar in het nagebed vooring, ziet, daar kon de bedelaar medebidden, en dat voor de eerste maal van zijn leven gansch van harte; de tranen vloten hem langs de wangen.

Toen zij naar huis gingen, spraken zij niet veel

over de preëk; het hart was te vol. 's Avonds echter zaten zij bij elkander: en lazen het zesde hoofdstuk van JOHANNES nog eens na. Naauwelijks hadden zij het uitgelezen, of de schoenlapper kon zich niet bedwingen en deed hardop een gebed, want hij kon niet meer zwijgen. Zoo als dezen avond, waren zij nog nooit van elkander gegaan. De bedelaar lag op zijn strooleger lang wakker, maar des morgens was hij opgeruimd en bemoedigd.

Sints dien dag wist hij wat hem ontbrak, en dat hij zonder Gods Woord niet kon leven. Met het lezen ging het snel vooruit: maar het was lastig, dat zij met hun beiden slechts éénen Bijbel hadden. Was de schoenlapper niet zoo doodarm geweest, hij had er zijnen vriend zeker een' gegeven; maar dat kon hij niet. Doch nu bedacht hij er wat op: hem schiet te binnen, dat zeven uren van daar, in die groote stad (die wij hier niet behoeven te noemen) een Bijbelgenootschap bestaat, dat ten doel heeft om Bijbels goedkoop te verkoopen, of ook wel om niet te geven, opdat het Woord Gods onder het volk verspreid worde. Dit deelde de schoenlapper den bedelaar mede. Deze bedacht zich slechts éénen dag; toen nam hij zijne krukken op, de schoenlapper gaf hem de helft van het brood dat hij in huis had, en zoo ging hij op reis.

God liet het hem aan niets ontbreken; in welstand kwam hij zeven uren ver in de stad aan, en wel bij denzelfden man, van wien ik dit verhaal gehoord

heb. Deze bragt een genoegelijk uur met hem door en gaf hem eenen Bijbel, waarmede onze bedelaar vrolijk terugkeerde, want nu bezat hij wat zijn hart wenschte.

Maar één ding lag hem zwaar op het gemoed.

»Ik weet nu — zeide hij tot zich zelve — dat ik door JEZUS CHRISTUS verlost ben, en ik heb het nooit verdiend. Nu wilde ik het alle menschen wel toeroepen, dat ook zij moeten gaan tot den Heer, die hunne zielen verlossen kan. Mogt ik, ook slechts voor één mensch, het middel zijn om hem te brengen tot het heil dat mij geworden is! Hoe kan ik dat doen, ik arme bedelaar? En ik wenschte ook liever niet meer te bedelen, maar eerlijk mijn brood te verdienen. Doch ik weet niet hoe. — Ik zal eens naar den leeraar gaan — dacht hij — bij wien ik ter kerke geweest ben. Hem zal ik het zeggen; die zal mij zeker helpen, als hij kan.»

Zoo gezegd, zoo gedaan, hij verhaalt den leeraar alles, en vraagt hem ernstig om raad. Deze hoort hem belangstellend aan, en zegt: »Ik weet er iets op; luister eens goed toe of het u bevalt. Daar gaan zoo vele duizenden henen, die niets van Gods Woord hooren, die niet weten dat zij zondaren zijn en een' Heiland noodig hebben, die ook niet ter kerke gaan waar zij er van hooren konden. Zoudt gij hen niet eens willen toespreken?»

»Hoe kan ik dat doen?» vraagt de bedelaar.

»Op deze wijze — antwoordt de predikant: — ik

zal u allerlei boeken geven, waarin de blijde boodschap des heils beschreven staat; dezen moet gij Jan die menschen in de hand geven, opdat zij ze lezen."

»Maar een' bedelaar zullen zij verachten en niets van hem willen aannemen."

»Heb goeden moed. God kan het wel met u maken, zoodat uw werk voorspoedig gaat. Beproof het ten minste maar eens. Hier hebt gij 12 boekjes, die kunt ge geven aan wien ge wilt, en gij kunt er ook een goed woord bijvoegen. Beproof het, en kom dan weder en vertel mij hoe het gegaan is."

De bedelaar betuigde zijnen dank, nam de boeken en ging zijns weegs; en als iemand hem eene aalmoes gaf, sprak hij:

»De goede God zegene u! En hier zendt Hij u iets tot vergelding; neem dit boekje, daar is iets in dat nog beter is dan geld."

De menschen verwonderden zich hier wel over; maar namen het boekje aan; en menigeen zelfs betaalde het den bedelaar nog. Welken zegen zij van die boekjes gehad hebben, dat weet ik niet; maar God weet het, en eenmaal zal Hij het zeker aan het licht brengen.

Toen de twaalf boekjes tot hunne bestemming gekomen waren, kwam onze bedelaar weder tot den predikant en bragt hem het geld, dat hij gekregen had »Nu heb ik goedenmoed tot het werk, — sprak hij — God zal met mij zijn." De leeraar liet hem alles vertellen, en zeide: «Goed, nu gaat ge niet meer

bedelen, maar gij zult een gezant van JEZUS CHRISTUS zijn, om zijn Woord in de wereld te verspreiden." Hij gaf hem eene boekentasch, deed daar Bijbels en traktaten in, hing hem die om; en zoo is hij de stad en omstreken doorgetrokken om den hongerigen het brood des levens te brengen.

Nu gaat de kreupele die geen bedelaar meer is, overal rond, klopt aan deuren en harten, met de vraag: » Wilt gij den Heere JEZUS niet inlaten?" en met de boodschap: » Bekeert u, want het koningrijk der hemelen is nabij gekomen." Meer dan eene deur en meer dan een hart is op zijne roepstem geopend geworden, en de Heere JEZUS heeft daar zijn intrek genomen.

Maar elken avond zit onze bedelaar bij den schoenlapper aan de kagchel, waar hij op dien zondag voor de eerste maal zat, toen hij den trap in het duister opstropelde, en leest met hem den Bijbel, waaruit hij eens leerde spellen. En als die twee te zamen zijn, dan is er nog een derde in hun midden.

Lezers! hoe staat dit verhaal u aan? En ik vraag u: kunt gij van den bedelaar ook iets leeren? O, denkt hier eens ernstig over na!